

Verbinding en heling Berlicum

Wat er de afgelopen weken is gebeurd heeft me geschokt, verbijsterd en gekwetst. Dit is niet het Berlicum dat ik ken. Berlicum is een gemoedelijk, gezellig en gastvrij dorp.

In Nederland wordt er vaak geklaagd dat de gemeenschapszin ver te zoeken is, ik heb die in Berlicum wel altijd gevoeld en gezien. Ik hoor van mensen die van buiten Berlicum in ons mooie dorp komen wonen, dat het zo fijn en makkelijk integreren is. Import is altijd welkom geweest in Berlicum. Er wonen ook veel nieuwkomers in ons dorp en ook zij ervaren ons dorp als gastvrij.

Tot enkele weken geleden. De vlam sloeg in de pan en we hebben allemaal de nare gevolgen kunnen zien EN kunnen ervaren.

Ik was verbaasd over het handelen van een groepje van mijn dorpsgenoten, maar ik was ook verbaasd over de reactie vanuit de gemeenteraad en het college hierop.

Ik benoem deze zaken niet om te verwijten of ergens schuld neer te leggen. Want ik geloof in een ieders juiste intenties tijdens het hele proces. Ik hoop dat we nu achteraf kunnen reflecteren en lering kunnen trekken voor de toekomst.

Want ik ben ervan overtuigd dat we als gemeenschap nog vaker voor ingewikkelde vraagstukken zullen komen te staan. En ik hoop dat we elkaar dan juist vast kunnen blijven houden en niet lijnrecht tegenover elkaar komen te staan. Ik zie hierin een taak en een voorbeeldfunctie voor u allen.

Want waar ik had gehoopt op een verenigd optredende gemeente, keerden u tegen elkaar. Mijn dorp stond voor mijn gevoel in brand en ik zat naar een discussie te kijken over wie er nu wel en wie niet bij de Ruwenberg was voor een of andere training.

Misschien maak ik nu zaken simpeler dan dat ze zijn, maar ik had gehoopt dat u allen bij het zien van het effect van het uitlekken van de plannen, elkaar dichtbij had getrokken en samen de verantwoordelijkheid had gevoeld en genomen, om een verscheurd dorp bijeen te brengen en te houden en beslissingen te nemen die toekomstbestendig zijn.

Want naar mijn idee heeft het indienen en aannemen van de motie om te stoppen met het proces veel schade toegebracht.

Want er kan hier in een vergadering gezegd worden dat het niet als reactie is op de heftige protesten, bij de Runweg werd de overwinning met statafels en kratjes bier gevierd. "We hebben hard gestreden en we hebben gewonnen. En als het weer nodig is, dan staan we er weer."

Ik voelde me onveilig in mijn eigen dorp. Ik durfde me niet uit te spreken, tegen een kwetsende manier van protesteren.

Ondanks de angst die ik voelde ging ik toch op zoek naar een manier om gelijkgestemden te verbinden. Ik wilde Berlicum laten zien dat er meer liefde is dan haat, meer gastvrijheid dan afkeer, meer vertrouwen dan angst.

Ik werd gewaarschuwd, want bij iemand anders had ook al een groep boze tegenstanders in de voortuin gestaan. Dus toen mijn naam gekoppeld werd aan het initiatief “Liefs uit Balkum” heb ik een uur lang verlamd op de bank zitten zweten. Wat zou er nu bij mijn huis gaan gebeuren? Zouden mijn kinderen van 3 en 6 nu ook eieren tegen hun ramen aan krijgen, varkenspoten in onze voortuin, mensen met spandoeken, trommels en toeters, schreeuwend en scheldend voor de deur.

Deze mensen voelden zich gesterkt door de aandacht die ze kregen van de media, van de gemeente en door het besluit van u allen om de plannen voor het AZC niet door te laten gaan.

Ik voelde mij daardoor nog onveiliger. Ik voelde me in de steek gelaten, niet beschermd door mijn eigen gemeente. Gedurende het hele proces is er veel aandacht geweest voor de harde roepers. Het ging over de tegenstanders, zijdelings werden de voorstanders genoemd. Maar er is en was meer dan dat.

De werkelijkheid ligt genuanceerder dan voor of tegen, dan een harde Nee of een overtuigend Ja. Die grote groep is vergeten.

Is er werkelijk zoveel polarisatie of werken we deze in de hand? Alles wat aandacht krijgt groeit. De extreme kant van het protest heeft heel veel aandacht gekregen. Zo hebben we het laten groeien en mogelijk niet alleen in ons eigen dorp. Misschien tijd om de aandacht te verschuiven. Kennis is macht. Onbekend maakt onbemind. Onduidelijkheid creëert onzekerheid.

Er is bij veel mensen weinig tot niks bekend over immigratie, cijfers en feiten kennen zij niet. Doordat mensen niet meegenomen zijn in het proces, ontbrak de mogelijkheid om dit met hen te delen.

De komst van een AZC overviel en mensen schoten in de paniek.

Toen was er bij hen geen ruimte om deze informatie nog te ontvangen en mogelijk onzekerheid en angst weg te nemen.

Wel was er een enorme voedingsbodem voor angst. Iets waar door de groep heftige tegenstanders op in is gespeeld.

Ik heb op 28 maart meteen een mail gestuurd dat ik bereid en bereikbaar ben om mee te denken over en mee te helpen aan het “hoe nu verder”. Maar het bleef stil. Het college gaf diezelfde dag aan dat het nu tijd was voor herstel en nazorg, maar het blijft stil.

De spandoeken zijn weg, maar het dorp draagt nog steeds de littekens. Zowel zichtbaar als onzichtbaar. Graffiti op het asfalt, de verkeersborden, de vele stickers, allemaal herinneringen aan pijn, verdriet en onveiligheid.

Laten we samen zoeken naar mogelijkheden om elkaar weer te vinden, er is meer dat ons verbindt dan dat ons verdeelt.

Ik heb zeker ook hoop dat er bruggen te slaan zijn en verbinding tot stand kan komen. Ik heb bijvoorbeeld hele prettige, respectvolle gesprekken mogen voeren met de woordvoerder van GeenAZC. Maar dit kunnen wij niet alleen.

We hebben nu daadkracht en leiderschap nodig. En daarom ben ik hier. Ik doe een beroep op u allen. U allen heeft een roeping gevoeld om de gemeente waarin u woont een nog mooiere plek te maken dan hij al was, daarom was u ooit verkiesbaar.

Berlicum heeft die drive en motivatie nu hard nodig. De noodzaak tot actie overstijgt naar mijn idee partijprogramma's en onderlinge verschillen.

Kom hierin samen, ben verenigd in deze aanpak, straal eenheid uit en geef ons het goede voorbeeld. Maak een statement in hoe wij in deze gemeente met elkaar om gaan. Zodat wij ons allemaal weer veilig kunnen voelen.

Neem ons vervolgens mee in dit proces. Houd alle inwoners dichtbij en betrokken, zodat we hier samen sterker uit mogen komen.